

Overweging zat. 30 maart, 4^e zondag van de 40dagentijd, C.

Inleiding:

Het gaat in onze lezingen over 'feesten'.

Eindelijk aangekomen in het Beloofde Land kunnen de Israëlieten daar hun eerste Paasfeest vieren met de opbrengst van het land.

In het evangelie horen we: 'Mijn zoon was dood en is weer levend geworden'.

Reden genoeg voor de vader om een feestmaal aan te richten.

Maar de diepste betekenis van de lezingen, de reden voor een feest, is dat het verloren volk én de verloren zoon een God en een Vader hebben, die barmhartig is; die nieuwe kansen geeft en mensen opnieuw laat beginnen.

Overweging:

In dat aloude en bekende verhaal van de vader met zijn twee zonen kunnen we ons herkennen zowel in de jongste als in de oudste zoon. Soms is het de jaloezie van de oudste, bijv. wanneer in de familie iemand wordt opgehemeld als die iets goeds gedaan heeft, terwijl je denkt: dat heb ik toch ook gedaan en misschien wel veel vaker...; of bijv. wanneer je je niet gehoord of gezien voelt terwijl je toch echt iets goeds gedaan hebt, maar niemand zegt er iets van; vindt het vanzelfsprekend.... Maar soms is er ook de herkenning van de jongste, die zijn eigen weg wilt zoeken die niet de gebaande weg is....; of die anders denkt dan de meeste in de familie... Maar of we ons nu herkennen in de rebelse avonturier of in de brave Hendrik, dat doet er eigenlijk weinig toe. Want het gaat in het verhaal om de Goede Vader, de barmhartige Vader. Hij speelt de hoofdrol. Want door Zijn houding krijgt de jongste zoon weer een nieuwe kans, een feestmaal, zo wordt dan symbolisch gezegd. Net zoals het volk van Israël in het OT telkens weer nieuwe kansen krijgt en na het manna in de woestijn nu tijdens het Pasen weer echt het Pesachmaal kunnen eten....

Het probleem voor ons als lezers/toehoorders van de parabel van de verloren zoon is dat het verhaal zo bekend is dat we of de reactie van de Vader heel gewoon zijn gaan vinden. Maar dat is het natuurlijk niet. Toen, in Jezus tijd, was net als nu veeleer de gedachte 'wie zich brandt, wie iets fout doet, moet ook op de blaren zitten' en 'eigen schuld is dikke bult'. Er was weinig mededogen met mensen die in de puree raakten –zeker als het om eigen stommititeit ging. We horen het nog steeds: in Nederland hoeft toch niemand armoede te lijden. En als het wel zo is, dan heb je vast niet goed opgepast. En wie dak- of thuisloos is, zal vast wel iets stoms gedaan hebben....

Stel nu dat die vader uit onze parabel ook zo gedacht had, wat zou er van die jongste zoon geworden zijn?

Ik vertel u het verhaal van de andere verloren zoon (C. Leterme in: Parels van verhalen)

Een vader had twee zonen.

De jongste zei tot zijn vader: 'Ik wil niet leven zoals u, ik ga weg en zoek mijn eigen weg.'

Met 'vrienden' ging hij drinken en kwam in aanraking met seks en drugs

Toen zijn geld op was, belde hij aan bij zijn vroegere vrienden.

Maar die waren niet thuis voor hem.

Toen kwam hij tot bezinning en zei: 'Bij mijn vader is eten in overvloed; onze kat krijgt er lekkere brokjes, terwijl ik verga van de honger.'

Ik ga terug naar huis en zal zeggen: Vader, ik heb misdaan, ik ben niet waard uw zoon te heten, maar vergeef mij alstublieft.'

Zijn vader zag hem al aankomen. Zijn zoon begon: 'Vader, ik heb misdaan ...'

maar zijn vader keerde zich om: 'Je bent mijn zoon niet meer.' De deur viel dicht.

*De vader sprak erover met de oudste zoon.
Die haalde zijn schouders op: 't Is zijn eigen schuld!
Hij is nu eenmaal een mislukkeling en zal het blijven.'
Enkele weken later kopten de kranten:
'Brutale inbraak.
Jonge dader nog dezelfde dag ingerekend.'*

Deze laatste versie van een 'verloren zoon' is helaas schering en inslag in onze maatschappij. Mensen worden afgerekend op hun daden, op hun 'foute' daden vooral. Mensen hebben hun straf uitgezeten, horen de gevangenisdeur achter zich dichtvallen en vinden nergens meer een open deur, niemand die vergeeft en vergeet. Of families raken ontwricht broers en zussen worden afgeschreven, omwille van de eer en de goede naam van de familie.

Het gebeurt nog elke dag: mensen proberen een weg te zoeken, doen domme dingen en verdwalen. Ze zoeken barmhartige vaders, maar vinden slechts 'enghartige' broers. (benaming van Cees Pannekoek).

Maar God rekt niet en rekt ook niet af. Hij gunt ons mensen het zoeken van een eigen levensweg en ook de vrijheid terug te keren. We horen in de parabel van Jezus, in de manier waarop deze over Die Vader sprak, Jezus' eigen kijk op God: barmhartig voor iedereen die naar God terugkeert. Er is eigenlijk maar één 'voorwaarde', een verzoek beter gezegd, van God aan ons: dat ook wij ons hart openen voor anderen, juist ook voor hen die ons pijn of verdriet deden of die wij mijden omdat wij hun levenswandel afkeuren; dat ook wij op de uitkijk staan en hen opnieuw ontmoeten, zonder oordeel of wrok en blij zijn, ook van harte en feestelijk. Want ook in onze tijd is er zoveel behoefte aan barmhartige vaders en moeders.... Amen.